

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27Co/56/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3815208377
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 07. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Martina Trnavská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:3815208377.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Martiny Trnavskej a sudkýň JUDr. Ľubice Bajzovej a JUDr. Aleny Záhumenskej v spore žalobcov 1/ M., nar. XX.XX.XXXX a 2/ Q., nar. XX.XX.XXXX., obaja bytom M., I., zastúpení advokátskou kanceláriou JUDr. Mario Buksa, právne služby, s.r.o., so sídlom Martin, Červenej armády 1, proti žalovanému Mesto M., so sídlom M., C., o uloženie zákazu užívať nehnuteľnosti ako cestnú komunikáciu, na odvolania žalovaného a žalobcov 1/ a 2/ proti uzneseniu Okresného súdu Prievidza zo dňa 08. marca 2022 č.k. 14C/182/2015 - 166 takto

rozhodol:

Uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutej časti **p o t v r d z u j e .**

Žiadna zo strán **n e m á** na náhradu trov odvolacieho konania **právo.**

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie uznesením zo dňa 8. marca 2022 č.k. 14C/182/2015 - 166 vo výroku I. zamietol návrh na pristúpenie ďalších subjektov na stranu žalovaného. Vo výroku II. konanie zastavil, výrokom III. rozhodol, že po právoplatnosti uznesenia vec postúpi Mestu M. a vo výroku IV. žalovanému nepriznal náhradu trov konania. V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že žalobcovia 1/, 2/ sa podanou žalobou domáhali uloženia zákazu pôvodnej žalovanej 1/ A. C. užívať nehnuteľnosť - KN C parc. XXXX/XXX o výmere 59 m², zastavané plochy a nádvoria, zapísanú Okresným úradom v Prievidzi, katastrálnym odborom pre k.ú. M. na LV č. XXXX ako cestnú komunikáciu. Žalobu odôvodnili tým, že žalovaná 1/ kúpnu zmluvou uzavretou s Mestom M. nadobudla vlastnícke právo k parc. č. XXXX/XXX o výmere 59 m², ktorá bola odčlenená od pôvodnej parc. č. XXXX/1 k.ú. M. a že žalovaná 1/ užíva predmetnú nehnuteľnosť ako príjazdovú komunikáciu pre motorové vozidlá, ktoré parkuje na svojich nehnuteľnostiach a v garáži na parc. č. XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X. Takýto spôsob užívania je podľa názoru žalobcov v rozpore so závermi Obvodného úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie v Prievidzi, ktorý konštatoval, že túto nehnuteľnosť nemožno považovať za časť miestnej komunikácie, uloženie vedení v pozemku podľa neho zodpovedá v zmysle STN chodníku a priestorom, ktoré neslúžia premávke alebo státiu vozidiel, a preto odporučil okamžité zastavenie užívania parcely č. XXXX/1, k.ú. M. v časti medzi I. a I. ako „mestskej komunikácie“. Žalobcovia v žalobe poukázali na to, že Mesto M. uvedené odporúčenie nerešpektuje. Spôsob užívania predmetnej nehnuteľnosti môže byť podľa nich bezprostrednou príčinou ohrozenia života a zdravia žalobcov, ale aj iných ľudí a príčinou vzniku škody na ich majetku. Na návrh žalobcov súd prvej inštancie uznesením z 23.06.2015 č.k. 14C/182/2015-31 pripustil, aby na strane žalovaného do konania vstúpilo Mesto M. ako žalovaný 2/. Zároveň pripustil zmenu žaloby tak, že znie: „Zakazuje žalovaným 1/ a 2/ užívať nehnuteľnosť - KN C parc. č. XXXX/X . a XXXX/XXX o výmere 59 m², zastavané plochy a nádvoria, ktorá je zapísaná Okresným úradom v M., katastrálnym odborom pre kat. úz. M. na LV č. XXXX ako cestnú komunikáciu.“ Súd prvej inštancie v priebehu konania zistil, že žalovaná 1/ A. dňa 04.06.2016 zomrela. Návrhom doručeným súdu 07.03.2022 žalobcovia navrhli pokračovať v konaní s dedičmi zomrelej A. resp. podali návrh na pripustenie pristúpenia účastníkov konania (správne strán sporu-pozn. odvolacieho súdu). Súd prvej inštancie zaujal názor, že keďže dedičské konanie po zomrelej žalovanej bolo uznesením

zastavené z dôvodu, že poručiiteľka zanechala majetok nepatrnej hodnoty, žiadne právo ani povinnosť smrťou poručiiteľky (žalovanej 1/) neprešli na dediča, ani žiadnu inú osobu. Uviedol, že preto v konaní pokračoval iba so žalovaným Mestom M.. Ďalej uviedol, že zistil, že žalovaná 1/ ešte pred smrťou darovala nehnuteľnosť parc. č. XXXX/XXX Y. (podiel 1) a A. (podiel 1). Žalobcovia požadovali pripustiť vstup týchto osôb do konania ako dedičov po zomrelej. Súd prvej inštancie podotkol, že dedičmi po zomrelej sú osoby odlišné od žalobcami uvedených. Uviedol, že, ak by aj neprihliadol na túto zmätočnosť návrhu žalobcov, návrh na pristúpenie by zamietol z hľadiska hospodárnosti konania vzhľadom na to, že súd nemá právomoc vo veci konať. Súd prvej inštancie zastavenie konania odôvodňoval nedostatkom právomoci súdu. Prihliadol na obsah podanej žaloby a povahu uplatneného nároku. Argumentoval, že užívanie a výstavba cestných komunikácií je upravená zákonom č. 135/1961 Zb.

o pozemných komunikáciách (cestný zákon) a na konania s tým súvisiace sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní (§ 23 cestného zákona). Problematika užívania pozemných komunikácií nie je inštitútom súkromného práva. Ku skutočnosti, že žalobcovia v žalobe poukazujú na § 415 a § 417 Občianskeho zákonníka, súd prvej inštancie uviedol, že vzhľadom na žalobný návrh tieto ustanovenia nie je možné v danom spore aplikovať. Žaloba smeruje k zákazu užívania nehnuteľností ako cestnej komunikácie, pričom o právach a povinnostiach je oprávnený rozhodnúť príslušný správny orgán, a nie súd v rámci súkromnoprávnej žaloby. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp.zn. 3Cdo/1385/2015. Ďalej konštatoval, že nedostatok právomoci súdu je neodstrániteľnou prekážkou konania, preto konanie zastavil a vec postúpil Mestu M. s odôvodnením, že to vykonáva miestnu štátnu správu vo veciach miestnych komunikácií (§ 3 ods. 2 cestného zákona). Na vec aplikoval § 2, § 3, § 10 ods. 1 C.s.p.. O trovách konania rozhodol podľa § 256 ods. 1 C.s.p..

2. Proti tomuto uzneseniu v rozsahu výrokov II., III. podal žalovaný včas odvolanie z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a z dôvodu, že súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Navrhol, aby odvolací súd uznesenie v napadnutom rozsahu zmenil tak, že žalobu vo vzťahu k nemu zamietne, v napadnutej časti uznesenie zruší a vráti vec súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie alebo, aby uznesenie zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Predovšetkým namietal, že petit žaloby je zmätočný, nejasný a nezrozumiteľný z dôvodu, že žalobcovia navrhujú uložiť zákaz užívať nehnuteľnosti ako cestnú komunikáciu na obe parcely - XXXX/X aj XXXX/XXX, pričom uvádzajú len výmeru 59 m². Parcela XXXX/X má však výmeru 6000 m² a nie je evidovaná na LV č. XXXX, ako sa uvádza v petite, ale na LV č. 1. Podľa jeho názoru žaloba nie je vo vzťahu k nemu podaná dôvodne. Dáva do pozornosti skutočnosť, že žalobný návrh smeruje k vydaniu rozhodnutia vo vzťahu dvom rôznym parcelám: - parcele registra CKN č. XXXX/X, ktorá je vo vlastníctve Mesta M. a - parcele registra CKN č. XXXX/XXX, ktorá je v súkromnom podielovom spoluvlastníctve IC. nar. XXXX a A., nar. XXXX. Zastáva názor, že Mesto M. ako orgán, ktorý v zmysle cestného zákona vykonáva miestnu štátnu správu vo veciach miestnych komunikácií, nemá oprávnenie rozhodovať o parcelách, ktoré sú vo vlastníctve súkromných osôb - v tomto prípade parcela č. XXXX/XXX. Okresný súd mal podľa neho procesne postupovať tak, že mal návrhu žalobcov na pristúpenie Y., nar. XXXX a A., nar. XXXX ako účastníkov (strany sporu - pozn. odvolacieho súdu) na strane žalovanej 1/ vyhovieť a v tejto časti vo veci ďalej konať a rozhodnúť. Nesprávny procesný postup, ktorý porušuje právo na spravodlivý proces, vníma žalovaný v tom, že súd riadne neodôvodnil svoje rozhodnutie, hlavne tú časť, v ktorej postúpil celú vec na konanie a rozhodnutie Mestu M., pričom v odôvodnení vôbec nerozlišoval jednotlivé pozemky, o ktorých sa má konať a rozhodovať.

3. Proti tomuto uzneseniu v rozsahu výrokov II., III., IV. podali odvolanie aj žalobcovia 1/ a 2/ z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a z dôvodu, že súd im nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovali patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Navrhli, aby odvolací súd zrušil uznesenie vo výrokoch II., III. a IV. a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie. V prvom rade podľa nich súd pochybil, keď zamietol ich návrh na pripustenie pristúpenia subjektov na strane žalovaného. Trvajú na tom, že súd mal pokračovať v konaní s právnymi nástupcami po pôvodnej žalovanej, pretože je podľa nich právne bezvýznamné, či sa stali vlastníkami predmetnej nehnuteľnosti, ktorej sa konanie týka, na základe darovacej zmluvy, alebo ako dedičia. Uviedli, že predmetom konania je ochrana ich vlastníckeho práva, ktoré je ohrozené užívaním nehnuteľnosti - KN C parc. č. XXXX/XXX, zastavané plochy a nádvorí o výmere 59 m², zapísanej na LV č. XXXX, nachádzajúcej sa v obci M., kat. úz. M.. Nestotožňujú sa so záverom súdu, že nie je príslušný poskytnúť im preventívnu ochranu ich vlastníckeho práva v zmysle § 415 a § 417 Občianskeho zákonníka. Kompetenciu dáva súdu podľa ich názoru Občiansky zákonník, a to nielen v citovaných ustanoveniach, ale aj v § 127 ods.

1 Občianskeho zákonníka, ktoré explicitne ukladá vlastníčkovi susedného pozemku zdržať sa konania, ktorým by ohrozoval vlastníka susedného pozemku. Žalobcovia nesúhlasia s tým, aby ich susedia užívali predmetnú nehnuteľnosť ako cestnú komunikáciu a to ani, ak by jej zaradenie do siete cestných komunikácií spĺňalo materiálne a právne podmienky. Aj v takom prípade by sa domáhali ochrany svojho vlastníckeho práva pre to, že je zrejmé, že v rámci kompetencií, ktoré majú správne orgány (Mesto M. a Okresný úrad M.) dochádza k zjavnému navodeniu stavu právneho vákuu, kedy jeden správny orgán odkazuje na druhý s tým, že ani jeden sa necíti byť kompetentný rozhodnúť.

4. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací vec preskúmal v rozsahu a z dôvodov odvolaní podľa §§ 379 a 380 Civilného sporového poriadku zákona č. 160/2015 Z.z., (ďalej len CSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 C.s.p. a dospel k záveru, že uznesenie súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutom rozsahu podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdiť z týchto dôvodov:

5. Odvolací súd súhlasí s námietkou žalovaného, že petit žaloby je neurčitý a zmätočný, pokiaľ ide o označenie nehnuteľností/ nehnuteľnosti, ktoré majú byť predmetom konania /označenie dvoch nehnuteľností parcelným číslom (2 rozdielne parcelné čísla), no len jednou výmerou a listom vlastníctva/. Z obsahu odvolania žalobcov 1/ a 2/ („predmetom konania je ochrana ich vlastníckeho práva, ktoré je ohrozené užívaním nehnuteľnosti - KN C parc. č. XXXX/XXX, zastavané plochy a nádvoria o výmere 59 m², zapísanej na LV č. XXXX, nachádzajúcej sa v obci M., kat. úz. M.“) vyplýva, že sa svojich práv domáhajú len vo vzťahu k parcele č. XXXX/XXX. Táto okolnosť (neurčitosť a zmätočnosť žaloby) však nemá vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie.

6. Na základe preskúmania napadnutého uznesenia odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie vo veci, dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré majú oporu vo vykonaných dôkazoch a vec správne skutkovo i právne posúdil. Odvolací súd sa preto stotožňuje s právnym posúdením veci v odôvodnení uznesenia súdu prvej inštancie a podľa § 387 ods. 2 CSP naň poukazuje.

7. Súd prvej inštancie správne poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v obdobnej právnej veci sp.zn. 3Cdo/1385/2015, z ktorého pri formovaní svojho právneho záveru vychádzal a ktoré rozhodnutie už prešlo testom ústavnosti (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 21. novembra 2017 sp. zn. III. ÚS 689/2017). Odvolací súd na potvrdenie správnosti záveru súdu prvej inštancie o nedostatku právomoci všeobecného súdu dodáva, že tento záver vychádza z už vytvorenej ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít, ako predpokladá čl. 2 ods. 2 C.s.p., keď rovnaký záver (ako v rozhodnutí sp.zn. 3Cdo/1385/2015 „odobrený“ Ústavným súdom SR v citovanom uznesení) prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojich ďalších (nedávnych) rozhodnutiach z 27.01.2021 sp. zn. 5Cdo/60/2018 a z 29.04.2021 sp.zn. 7 Cdo/195/2020. Vo všetkých uvedených veciach Najvyšší súd SR zistil nedostatok právomoci všeobecného súdu vo veciach týkajúcich sa užívania pozemných komunikácií. Odvolací súd je toho názoru, že v danom prípade ide o obsahovo, skutkovo i právne zhodnú vec.

8. Odvolací súd nepovažuje za dôvodnú námietku žalovaného, že v danej veci je pre posúdenie právomoci súdu alebo správneho orgánu rozhodná skutočnosť, či dotknutá nehnuteľnosť parc. č. XXXX/XXX je vlastníctvom fyzickej osoby alebo obce. Z rovnakých dôvodov nepovažuje za dôvodnú námietku žalobcov, že kompetencia súdu vyplýva z posúdenia veci podľa § 415, § 417 a § 127 Občianskeho zákonníka (ochrana vlastníckeho práva). Vlastnícke právo je chránené celým právnym poriadkom, odvetviami tak súkromného práva (občianskoprávna, obchodnoprávna, pracovnoprávna) ako aj verejného práva (trestnoprávna, správnoprávna, finančnoprávna). Podľa odvolacieho súdu pre posúdenie právomoci v danej veci je rozhodujúca žalobná žiadosť a povaha uplatnených práv a povinností plynúcich z právneho vzťahu, ktorý je základom sporu. Pre analýzu právneho vzťahu a posúdenie jeho povahy z hľadiska právomoci súdu je rozhodujúce obsahové hľadisko, teda akú majú povahu práva a povinnosti strán, tvoriace obsah tohto právneho vzťahu. Len uvedené kritérium je určujúce pre posúdenie, či žalobou uplatnený nárok je vyvodzovaný z takého právneho vzťahu, ktorý bolo možné podriaďiť pod niektorý z právnych vzťahov vymenovaných v § 3 C.s.p. Táto povaha uplatnených práv a povinností z právneho vzťahu vyplýva z obsahovej a v danej veci aj gramatickej formulácie žalobnej žiadosti. Žalobcovia sa domáhajú zákazu užívania nehnuteľnosti ako „cestnej komunikácie“. Odvolací súd dáva do pozornosti, že spôsob využitia pozemku je evidovaný aj v katastri nehnuteľností, na liste vlastníctva č. XXXX k.ú. M. je pri nehnuteľnosti parc. č. XXXX/XXX zapísaný ako spôsob využívania - pozemok, na ktorom je postavená inžinierska stavba - cestná, miestna a účelová komunikácia, lesná cesta, poľná cesta, chodník, nekryté parkovisko a ich súčasti. Podľa tvrdení žalobcov sa tak aj fakticky využíva a predmetnou žalobou tomu chcú zabrániť. Žaloba teda smeruje k úprave užívania pozemnej komunikácie, ktoré je svojou povahou verejnoprávne oprávnenie upravené osobitným predpisom.

9. V tejto súvislosti k námietke žalovaného o potrebe rozlišovania režimu vlastníctva odvolací súd poukazuje na rozhodnutie vo vyššie spomínanej veci sp. zn. 5Cdo/60/2018, ktorá vec bola vedená na základe žaloby, ktorou žalobca akciová spoločnosť žiadala uložiť žalovanému fyzickej osobe povinnosť zdržať sa prejazdu motorovými vozidlami, peši a akéhokoľvek vstupu na pozemok na základe tvrdenia, že na spornom pozemku v jeho vlastníctve bola postavená cestná komunikácia, ktorú žalovaný bez právneho dôvodu a jeho súhlasu užíva za účelom prístupu k stavbám a pozemkom, ktorých je žalovaný sčasti podielovým a sčasti výlučným vlastníkom. Obdobne vo veci sp.zn. 7 Cdo 195/2020 sa tá istá akciová spoločnosť domáhala uloženia rovnakej povinnosti voči žalovanej spoločnosti s r.o. na tom istom skutkovom tvrdení, že na spornom pozemku v jeho vlastníctve bola postavená cestná komunikácia. V oboch prípadoch teda šlo o vlastníctvo „súkromných“ osôb, ako označuje žalovaný v odvolaní, nie obce. Najvyšší súd však v oboch prípadoch dospel k záveru, že je na prejednanie a rozhodnutie veci daná právomoc obce, v tomto prípade Mesta Košice, ktorému veci postúpil.

10. K námietke žalobcov, že predmetom konania je ochrana ich vlastníckeho práva, ktorá spadá do právomoci všeobecných súdov, odvolací súd uvádza, že síce je pravdou, že žalobcovia sa svojou žalobou domáhajú ochrany svojho vlastníckeho práva, avšak vzhľadom na verejnoprávny presah ich žaloby - úprava užívania verejnej komunikácie, ktorá je svojou povahou verejnoprávne oprávnenie upravené osobitným predpisom, o využívaní a úprave práv a povinností vo vzťahu k verejnej komunikácii je oprávnený a povinný rozhodnúť príslušný správny orgán, a nie všeobecný súd v rámci súkromnoprávnej žaloby. Súdny do týchto vzťahov verejnoprávnej povahy môžu vstupovať len následne, v rámci správneho súdnictva, kde majú právomoc preskúmať a rozhodnúť, či správny orgán konal v súlade s právnymi predpismi alebo vydal rozhodnutie, ktoré možno považovať za zákonné.

11. Výstavbu, užívanie a ochranu pozemných komunikácií, práva a povinnosti vlastníkov a správcov pozemných komunikácií a ich užívateľov, ako aj pôsobnosť orgánov štátnej správy a orgánov štátneho odborného dozoru vo veciach pozemných komunikácií upravuje zákon č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (ďalej len cestný zákon). Pozemné komunikácie sa rozdeľujú podľa dopravného významu, určenia a technického vybavenia na a) diaľnice, b) cesty, c) miestne komunikácie, d) účelové komunikácie (§ 1 ods. 2 cestného zákona). Podľa § 3 ods. 2 cestného zákona miestnu štátnu správu vo veciach miestnych komunikácií a účelových komunikácií vykonávajú obce ako prenesený výkon štátnej správy. Obce na miestnych komunikáciách a na účelových komunikáciách určujú použitie dopravných značiek, dopravných zariadení a povoľujú vyhradené parkoviská. Obce v rámci preneseného výkonu štátnej správy prejednávajú priestupky podľa § 22c cestného zákona na úseku miestnych komunikácií a účelových komunikácií. V zmysle § 2 ods. 2 písm. a/ vyhlášky č. 35/1984 Zb., ktorou sa vykonáva zákon o pozemných komunikáciách (cestný zákon) sú orgány štátneho odborného dozoru (ktorým je v zmysle § 3c ods. 1 písm. d/ cestného zákona v prípade miestnych i účelových ciest obec) pri plnení svojich úloh oprávnené zakázať konanie osôb a zastaviť činnosť organizácií, prípadne zakázať pokračovanie v nej, ak ohrozujú komunikáciu alebo bezpečnosť premávky na nej. Na konanie podľa cestného zákona sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní (§ 23 cestného zákona).

12. Odvolací súd síce považuje záver súdu prvej inštancie, že v danej veci ide o miestnu komunikáciu za predčasný, pretože nie je jednoznačne preukázané, že by dotknutá cesta v zmysle § 3d ods. 3 cestného zákona bola vo vlastníctve obce (hoci miestne cesty pre cestnú nemotorovú dopravu môžu byť aj vo vlastníctve fyzických osôb), spĺňa však podmienku účelovej cesty, ktorá môže byť podľa cestného zákona vo vlastníctve fyzických osôb. Uvedená predčasnosť záveru súdu prvej inštancie však nemá vplyv pre záver o právomoci, pretože v zmysle § 3 ods. 2 cestného zákona miestnu štátnu správu v oboch prípadoch (tak miestnych komunikácií, ako aj účelových komunikácií) vykonávajú obce.

13. K námietke žalovaného o riadnom neodôvodnení výroku III. uznesenia (postúpenie veci žalovanému) odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie dal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na závery ústavného súdu, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie (IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Závery napadnutého rozhodnutia vo výroku III. považuje odvolací súd za dostatočne odôvodnené.

14. Odvolací súd nezistil v úvahách súdu prvej inštancie, ktoré ho viedli k záveru, že vo veci nie je daná právomoc všeobecného súdu, ale je daná právomoc Mesta M. ako správneho orgánu, žiadnu vadu, najmä nezistil namietanú nesprávnosť skutkového zistenia, právneho posúdenia veci alebo procesného postupu, a preto považuje odvolacie dôvody odvolateľov za nedôvodné.

15. Podľa § 387 ods. 1 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

16. Odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. ako vecne správne potvrdil.

17. Z výsledku odvolacieho konania vyplýva, že ani jedna strana sporu nebola v odvolacom konaní úspešná. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle § 396 C.s.p. vychádzajúc z čl. 4. C.s.p. podľa § 255 ods. 2 C.s.p, keďže vzhľadom na špecifickosť prípadu nejestvuje ustanovenie zákona, ktoré by túto procesnú situáciu výslovne riešilo. Preto odvolací súd rozhodol, že žiadna zo strán sporu nemá na náhradu trov odvolacieho konania právo.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu pomerom hlasov 3 :0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).